

Universitätsbibliothek Paderborn

M. Fabii Quintiliani Institutionum Oratoriarum Libri Duodecim

Summa diligentia ad fidem vetustissimorum codicum recogniti ac restituti

M. Fab. Quintiliani Declamationes Undeviginti. M. Fabii Avi Et Calpurnii
Flacci Declamationes. Auctoris Incerti Dialogus De causis corruptae
Eloquentiae - Cvm Variorum Notis

Quintilianus, Marcus Fabius

Lugd. Batav. ; Roterodami, 1665

CCLV. Transfugae excludendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12889

plus debeamus, si ad indicium non certis argumentis perductus sit, nam si manifesta detulisset: si ea de quibus dubitare nemo nostrum posset, crederetur cupiditate manendi in civitate, fecisse. Solam pietatem in causa indicii habuit, qui in urbem detulit litem, & litem injustam conditione: ex altera parte solus, & exul, damnatus: ex altera parte homo potens, graciosus. Omnes ista diligenter perpendite: intelligetis non esse sententias pares. ¹ Quid est igitur cur ego etiam pro ipso qui absolutus est reo, existimo esse manere hunc in civitate? Illud dicere pro Republica satis erat, habemus in civitate custodem. Inquirat adhuc: forsitan omnia tam videre non potuit exul, non omnia tam clare perspicere: hoc visuri pro opinione ejus qui absolutus est, non timebitur quandiu hic fuerit in civitate. Immo hercule si mentitus est, si fictum detulit crimen: satis alioqui daturus est poenarum inter inimicos potentes, & inimicos graciosos.

S E R M O.

Totam autem existimo commodiorem esse partem diversam, suo deo his qui dicturi sunt in illam potius incumbant.

C C L V.

Transfugæ excludendi.

Inter duas civitates bellum erat, in alteram multi transfugæ veniebant, fert quidam legem, ne recipiantur.

S E R M O.

Proxime ad suasorias accedit hoc genus: nam & suasoriarum, & legis suasio & dissuasio est. Ergo dicet is qui legem feret, non esse honestum recipere transfugas, nihil prodesse: forsitan ad finem belli. Summum illud, propter quod lex fertur, periculosum esse.

D E C L A M A T I O.

ETiam si non esset in eo statu bellum, ut honesta cogitare vacaret: vel cum periculo tamen, optima & ad famam

¹ Quid est igitur, cur ego etiam.] Supervacaneum tamen cur. Scribe: Quid est igitur? Ego etiam pro ipso, qui absolutus est, reo existimo esse manere hunc in civitate.

Ut apud Petronium: Quid ergo est? parentes obijugatione digni sunt. Cicero pro Quinctio: Quid ergo est? vereor me hercule, ne aut gravioribus utar verbis, &c. Gron.

nam itura fecisse, fortasse honestius foret, quam ut obstare utilitas videretur: nunc minus laudis, immo plus tamen securitatis est honesta facere. Nemo igitur dubitaverit turpissimos esse, qui transfugerint. Spectemus enim rem ipsam, neque eo decipiamur quod utile videtur. hostis est qui facit: aliter constituamus, quam ut intelligamus potuisse hoc & nostros facere. Nunquam prodest malum exemplum: etiam si in presenti occasione quadam delectat, in futurum tamen altius nocet. Proximos existimo esse eos transfugis, à quibus transfugæ recipiantur. Hoc natura simile est, facere scelus, & probare. An si quis nostrum transfugisset, non ipsum modo pessimum civem & omnibus supplicii dignum¹ judicaretis: ² sed infamia etiam si qui receperunt & velut auctores scelerum, velut magistrōs turpitudinis colligeretis: idem non reflectemus in nos, tandem utilitate ducti, in auxiliis habituri sumus, quos recipiemus. Fingamus eam civitatis esse fortunam, ut auxiliis opus sit: hos in auxiliis? scilicet qui cum ex altera parte intuerentur patriam, & memoriam pueritiæ, & necessitudines omnes, ad fortunam tamen inclinaverunt, pro-niore pro nobis sacramento, fortiore animo stabunt? (Transfugas non esse recipiendos.) Adeo facilius est in istis scelus deprehendere, quam pœnitentiam. Inutile ergo militum genus nobis minime necessarium. Quippe etiam hi qui recipiendos³ esse transfugas hoc dicunt, in superiore esse loco nostram civitatem. Neque enim amore nostri, sed metu imminentis fortunæ transfugiunt. An facilius, deposituros propositum bellandi hostes putamus, si plures transfugerint? minime: nam hi qui bellum gerere contra nos non audent, si locum in civitate nostra non habuerint, sæpe deponendi belli auctores

¹ Judicaretis? recipiemus?] Pro interrogationis notis virgulæ potius adijci debuerunt. Sed jam minuta isthæc arbitrio lectoris relinquamus. Pithœus.

² Sed infamia etiam.] Lege: sed infames etiam. Gronovius.

³ Esse transfugas hoc dicunt.] Leg. esse transfugas dicunt, hoc dicunt. Pithœus.

res erunt: nunc in privatum sibi singuli consulunt. Est magnum in singulis momentum: ac si præclusa hæc fuerit spes, quod singuli faciunt, universi suadebunt. Hæc dicerem etiam si nihil ex istis metus esset. Nunc vero non possum non confiteri sollicitudinem meam, quotiens oculos circumtuli, & singulas castrorum metior partes: non aliter quam si vallum hostis invaserit, alienos habitus, aliena arma video: versantur inter domos nostras, inter templa, inter muros, in mediis Reip. visceribus. An aliquid mali velint facere, postea videro: interim possunt. Ego istud credidi scelus cum à singulis spes est, cum à paucis spes est: cum à plurimis jam consensu. Novum hercule genus artis: supervacuum est cuniculos fodere, & per occultos specus ingenti labore exhaustis terris, in mediam subito emergere civitatem: supervacuum est redimere proditorem, & scelus pecunia pacisci. Videntes palam, mo gaudentes etiam, accepimus intra viscera hostem: vos æstimabitis an suspectum debeatis habere, quod ad tantum numerum per singulos pervenerunt. Nemo illos recepisset, si universi venissent. Omnesne hi desperaverunt? omnesne consulere ac prospicere voluerunt? adeone facilius est transfugere, quam cadere? Omnes hi reliquerunt in civitate conjuges, in ludibrium ac contumeliam eorum, qui se à scelere maximo ulcisci velint, manifestiore quadam conjectura capere possumus: num minus animi sine his, num minus pertinaciæ desertis? Age sane, hoc non cogitatis, quod nec publica retinere jura tanti putant. Miratur aliquis timere me hostes: quod isti transfugiunt, illi me non timent. Caveamus, obsecro, dum plures sumus.